

med Bestemthed udtale, hvorvidt et saadant Forslags Vedtagelse vil kunne lægge Hindringer iveien for Lovforslagets endelige Gjennemførelse, men jeg for min Del skal erklære, at principmæssig kan jeg ikke have saa Meget imod dets Vedtagelse, men at jeg under de nærværende Omstændigheder har fundet det rigtigt at blive stående ved, hvad der med Hensyn til dette Punkt er blevet vedtaget om Anlægget af private Baner, saaledes Randers—Grenaa-Banen. Jeg erkjender, at det Tidspunkt maa komme, da det Spørgsmaal med Nødvendighed maa paatrænge sig, hvorledes man skal tilvejebringe Expropriationsomkostningerne fra de forskjellige Provinde; men det vil efter min Mening ikke komme, før der bliver Spørgsmaal om lignende Anlæg paa Sjælland, eller hvis der bliver Spørgsmaal om at anlægge Jernbaner efter Loven af 16de Juni 1879, det vil sige Statsbaner med Tilskud af de paagældende Egne; da maa man med Nødvendighed have en Afgjørelse i den ene eller den anden Retning. Man kan jo tænke sig det ordnet paa forskjellig Maade; men man maa nødvendigvis stille de forskjellige Provinde lige, og jeg indser ikke, at det er nødvendigt at træffe nogen Bestemmelse i Dieblirket, men er tilbøjelig til at tilraade lidt Laalmodighed i saa Henseende, saa meget mere som jeg, som nævnt, ikke har havt Leilighed til at konferere med Finansministeren eller høre hans Mening. — Det forekommer mig, at det ærede Medlems sidste Forslag indeholder et noget stærkt Indgreb paa Administrationens Omraade; det forekommer mig dog at være temmelig stærkt, at man vil have et saa nøie Tilsyn med den Maade, hvorpaa private Folk skaffe deres Penge tilveie til private Anlæg, og at man ser ganske bort fra den Betyggelse, der skulde ligge i, at Indenrigsministeren skal billige ogsaa disse Transaktioner. Jeg synes, det er mærkeligt, at man kan finde Foranledning dertil. De sidste Ord i Forslaget ere efter min Formening fuldstændig overlødige, thi det ligger i Sagens Natur, at Ministeren meddeler ikke Koncessionen, medmindre han billiger den Maade, hvorpaa hele Sagen er ordnet, saa det tror jeg, man med rolig Samvittighed kunde ubelade. Og hvad den øvrige Del af Forslaget angaar, kan jeg ikke se Andet, end at det er en temmelig stærk Ingriden i Administrationen og de Privates Ret, der, hvis det bliver vedtaget, vil være et Præcedens, som ikke turde være uden Indflydelse paa Egnenes Tilbøjelighed til at forbedre deres Kommunikationsmidler for egen Regning. Jeg siger altsaa, at jeg for mit Vedkommende ikke ser rettere, end at de Folk, der med stor Opoffrelse ville forbedre deres Kommunikationsmidler ved i det Væsentlige at gaa over fra Landevisanlæg til lettere Jernbaner, ikke vilde finde særlig Opfordring til at bestrebe sig for saadanne nyttige Foretagender, naar de se, at ethvert Skridt, de gjøre i hvilken-

somhelst Henseende, skal være Gjenstand for en saa minutøs Kritik af Lovgivningsmagten. Medens jeg altsaa stiller mig temmelig ligegyldig overfor Vedtagelsen af Forslaget under Nr. 2 af to ærede Medlemmer, idet jeg ikke har Noget imod, at det bliver vedtaget, maa jeg i Sagens Interesse, hvis den ikke skal strande, bestemt modsætte mig Forslag Nr. 1 af det ærede Medlem for Veile Antz 2den Valgfreds. Jeg maa meget fravaade Vedtagelsen af Forslaget under Nr. 4 som et efter min Formening i Principet meget forkasteligt Præcedens. Jeg tror ikke, det har nogen reel Betydning for dette Tilfælde, men jeg anser det for et overordentlig uheldigt Princip. Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 3 tror jeg ogsaa, at man uden Fare kan udsætte Afgjørelsen af denne Sag til et senere Tidspunkt, da den vil komme til at foreligge paa en saadan Maade, at derom maa tages Bestemmelse.

Winther: Det er en Selvsølg, at jeg ikke kan Andet end absolut tage Hensyn til den Maade, hvorpaa den høitærede Minister stiller sig til disse Forslag, estesom det jo dog er ham, der skal føre Sagen videre i det andet Thing, og eftersom det er et Regjeringsforslag. Derfor vil jeg sige om Nr. 1: Efterat vi have hørt Ministerens Udtalelse, haaber jeg, at de, som ikke direkte ville have Loven slaaet ihjel ved at henvise den til et Udvalg, heller ikke indirekte ville gjøre det ved at vedtage Vædringsforslaget under Nr. 1. Hvad Vædringsforslaget Nr. 2 angaar, som den høitærede Minister erklærede at kunne tage imod, kan jeg naturligvis ikke have videre dertil at bemærke, end at jeg antager dog, at hvis et saadant Tilfælde indtræffer, at der skal finde en Tilslutning af en anden Bane til Odder Sted, og visse Bygninger af den Grund skal udvides, maatte det blive det nye Selvfab, som kom til at betale det. Det antager jeg er selvsølgelig, men jeg vil dog ikke lade være at nævne det, ligesom det ogsaa forekommer mig, at det maatte tage delvis Andel i Udgifterne for det Anlæg, som allerede var tilstede, og som det vilde komme til at benytte; men det anser jeg for saa selvsølgelig, at man ikke behøver at opholde sig videre derved. Hvad angaar Vædringsforslaget under Nr. 3, vil jeg spørge det ærede Medlem, som har stillet Forslaget (Berg), om han ikke paa Grund af, at den høitærede Minister ikke har havt Leilighed til at konferere med den Minister, som denne Sag særlig vedrører, vil tage sit Forslag tilbage idag og saa maatte stille det til 3die Behandling, da der saa mulig har været Leilighed for de to Ministre til at konferere derom, saa at vi kunne faae at høre, hvorledes de stillede sig. Det er selvsølgelig, at jeg som jydsk Rigsdagsmand ikke kan Andet end ønske, at det i Forslaget indeholdte Princip maatte blive gennemført, ikke blot med Hensyn til Fremtiden, men ogsaa naar vi komme til en